

Chương 45

Hương Vào Miệng Hồ

P hương Hiểu Trúc thấy Ngọc Liên thần tình thất vọng thảm não như vậy, đột nhiên cười phá lên “ha ha”, rồi nói:

- Liên muội, gấp gáp gì. Đó chính là sâm ngư.

Vương Ngọc Liên nghe nói, mở trừng mắt nhìn vật đó nói:

- Nói vậy, hình trạng cá gì mà lại giống rễ cây như vậy?

Phương Hiểu Trúc giải thích:

- Nhân sâm là một loại rễ cây, đã có tên gọi là sâm ngư thì tất tình trạng phải có gì giống nhân sâm mới được chứ, nếu nó không giống rễ cây thì giống gì chứ?

Vương Ngọc Liên như đã hiểu hết ra, chính lúc nàng định hỏi tiếp thì đã thấy bóng Bát Khiếu Thư Sinh đứng trên chiếc thuyền nan vận kinh lười chạy nhanh về phía đảo, miệng nói lớn:

- Các người sao lại vui thế sao không chịu chuyên tâm câu sâm ngư?

Vương Ngọc Liên sung sướng nhảy căng reo lên:

- Đã câu được sâm ngư rồi.

- Sao?

Bát Khiếu Thư Sinh nghe vậy chỉ nói được một tiếng, rồi tung mình nhảy phắt lên bờ, không đợi con thuyền cập bờ đá. Rồi lão lao đến bên bọn Phương Hiểu Trúc nắm lấy con sâm ngư lên ánh mắt nhìn nó trong tay đến xuất thần. Lão ta đã mấy mươi năm dồn hết tâm lực vào đây, ước nguyện bây giờ mới thành hiện thực. Tuy không phải là tự tay lão bắt được, nhưng ít ra những tháng ngày còn lại trong cuộc đời lão cũng đã nhìn thấy con vật mà cả suốt cuộc đời lão mới đánh đổi được.

Bát Khiếu Thư Sinh đứng lặng người nhìn chăm vào sâm ngư hồi lâu, bất giác trên hai gò má nhăn nheo hai hàng nước mắt lăn dài, giọng sung sướng:

- Sâm ngư, sâm ngư, cuối cùng ta mới được người.

Rồi như sực tỉnh lại, lão lau nước mắt trên má mình, bắt đầu gỡ sợi tơ trong miệng sâm ngư ra, nhưng quái lạ, lão nhận thấy miếng mồi như vào sâu trong bụng nó.

Lão đưa mắt nhìn Phương Hiểu Trúc và Ngọc Liên, nói:

- Thế này là sao? Miếng mồi sao không mắc lại ở miệng mà vào sâu trong bụng?

Phương Hiểu Trúc lúc ấy đem chuyện Tiểu Tuý nghĩ ra phương pháp câu không dùng lưỡi câu cho lão già nghe.

Bát Khiếu Thư Sinh gật gật đầu nói:

- Thật là nhân duyên tiền định, mọi sự gặp gỡ của chúng ta hôm nay là do nhân duyên tiền định. Nhị vị tiểu hiệp phước báu thâm sâu, thiên ứng nhần tiền nên được sâm ngư này để có khả năng gánh vác trọng trách hoá kiếp giang hồ, lão phu xin thành kính chúc mừng nhị vị.

Phương Hiểu Trúc và Ngọc Liên đồng thanh nói:

- Chúng vãn bối có được sự thành tựu ngày hôm nay tất cả đều nhờ ân tứ của lão tiên bối, phải để chúng vãn bối tiên tạ mới đúng.

Nói rồi cả hai nghiêm túc chấp tay thi lễ tạ ân Bát Khiếu Thư Sinh.

Bát Khiếu Thư Sinh cười lên “ha ha”, vẻ thoả mãn, nói:

- Bây giờ để lão phu lấy mật sâm ngư ra cho nhị vị phục thần đan.

Lão vội lấy trong người ra một thanh đoản đao nhỏ rạch bụng sâm ngư lấy ra một túi mật, sau đó bắt đầu chỉ cho Phương Hiểu Trúc và Ngọc Liên phục Long Hồ Kim Đan.

Sau khi bọn họ hai người Phương Hiểu Trúc và Ngọc Liên phục dụng linh đan xong, ai nấy tự ngồi yên lặng vận công điều tức dẫn dược vào tận kỳ kinh bát mạch cho đến thập nhị linh huyết để linh đan phát huy hết tác dụng.

Thời hạn vận công đã hoàn thành Phương Hiểu Trúc và Ngọc Liên tự thấy trong mình khí lực cực thịnh, chỉ hơi vận kinh là đã thấy chân khí từ Đan Điền dâng lên như từng cơn sóng, gân cơ toàn thân tựa như đầu đầu cũng tràn đầy khí lực, hiển nhiên bọn họ hai người sau khi phục Long Hồ Kim Đan cộng với chân lực sẵn có, sau bảy ngày đêm khổ luyện, công lực của họ lúc này đã đạt đến cảnh giới Kim Cương bất hoại thân.

Cả hai người đồng đứng dậy bước ra khỏi thạch thất. Thoạt nhìn đã thấy bọn hai người thay đổi hoàn toàn. Phương Hiểu Trúc tướng mạo uy phong, mắt sáng ngời như thu thủy, khuôn mặt trưởng thành hẳn lên, không còn vẻ ngây ngô như một thiếu niên trước đây bảy ngày.

Vương Ngọc Liên tư dung kiều lệ thanh tú, đã là một thiếu nữ tràn đầy thanh xuân, không còn vẻ ngây ngô nghịch ngợm của một tiểu cô nương.

Bát Khiếu Thư Sinh và Tiểu Tuý chợt nhìn đều bất giác ngạc nhiên, kèm theo nỗi vui mừng vô hạn.

Bát Khiếu Thư Sinh lúc ấy nhìn Phương Hiểu Trúc cười nói:

- Bây giờ thì ta có thể nói cho người nghe về chuyện của lệnh tỷ.

Phương Hiểu Trúc vui mừng nói:

- Thật là phiền lão tiên bối.

Bát Khiếu Thư Sinh nói:

- Thực tình mà nói, chuyện này ổn thoả, đã không cần đến lão phu nhúng tay vào.

Lão đằng hắng mấy tiếng rồi bắt đầu kể:

- Sau khi lão phu trở lại đất liền phát hiện ra Lâm Trung Ngọc, đồng thời cũng phát hiện ra một thiếu niên thư sinh được giả dạng từ một nữ nhi đang bám theo sau Lâm Trung Ngọc. Lúc ấy, lão phu nghĩ nếu đã có một người theo dõi tên tiểu tử kia và người đó thân thủ công lực không kém thì tất tiểu tử vô phương hành động gì rồi nên lão phu thôi không nhúng tay vào nữa.

Phương Hiểu Trúc nghe xong không yên tâm, nói:

- Lão tiên bối có nắm chắc vị nữ nhi đó có đúng là người đối địch với Lâm Trung Ngọc không?

- Chỉ một điểm này thôi mà lão phu cũng không nhận ra thì còn gì là danh Bát Khiếu Thư Sinh nữa?

Lão nói như vậy Phương Hiểu Trúc cũng không biết phải nói sao, đến không dám hỏi thêm vị nữ nhi ấy là ai?

Bát Khiếu Thư Sinh lấy từ trong người ra một thiệp mời, nói:

- Lão phu lúc ấy lại vô tình bắt được thiệp mời này, nhân thay nên trở lại cho các người hay.

Phương Hiểu Trúc đón lấy chiếc thiệp mời trên tay lão già bóc ra xem. Vương Ngọc Liên cũng chen vai vào cùng Phương Hiểu Trúc đọc, thấy trên thiệp viết:

“Kính báo giang hồ đồng đạo thượng lưu.

Nhân chuyện có kẻ công nhiên làm nhục đến thanh danh của gia phụ.

Cần đính ngày mười lăm tháng tám tại Tử Tú trang, Lạc Dương thành, thiết hội Nghị Bình cung hầu.

Đại quang! Tứ Giáo.

Văn Tăng Nguyệt Hà cần khải”.

Phương Hiểu Trúc đọc xong, bỗng cất lên một tràng cười dài, nói:

- Vậy thì tốt, Bách Biến Thiên Tôn bắt đầu tìm cách hành động.

Wương Ngọc Liên lo lắng cục diện này khó đối khó, nói:

- Lão tiên bối, tiên bối nên ước chế Linh tử lại mới được.

Bát Khiếu Thư Sinh cười khổ sở, nói:

- Linh nhi đến hôm nay chỉ sợ không còn nhận ra ta là ai nữa, huống gì nó đã bị nghịch đồ dùng thủ thuật khống chế tâm ý, đành phải chờ xem nhị vị tiểu hiệp có thể làm cho nó hồi đầu hay không?

Phương Hiểu Trúc ngẩng đầu, dáng hiên ngang nói:

- Chúng vãn bối đã nhận nhiều ân tứ của lão tiên bối, nào lại dám lụy đến lão thể của tiên bối nữa. Chúng vãn bối thấy ngay bây giờ phải trở lại đất liền rồi tìm kế sách ứng phó, tiên bối thấy thế nào?

Bát Khiếu Thư Sinh gật đầu:

- Suy xét cho kỹ, chuẩn bị đầy đủ kế sách mới mong thủ thắng, vậy chúng ta hãy nhanh trở lại đất liền.

Tiểu Tuý sau khi thấy Phương Hiểu Trúc và Ngọc Liên đã thành đạt công lực liền an tâm trở lại đất liền trước.

Bát Khiếu Thư Sinh và bọn hai người Phương Hiểu Trúc cũng lên thuyền xuôi gió vào lại đất liền. Sau một quãng đường đi với nhau, Bát Khiếu Thư Sinh nói rõ thêm cho Phương Hiểu Trúc và Ngọc Liên biết về con người thực của Bách Biến Thiên Tôn đồng thời chỉ điểm cho hai người vài điểm cần cẩn thận trong khi đối phó với lão ta.

Sau một quãng hành trình chừng hai mươi dặm, Phương Hiểu Trúc chia tay Bát Khiếu Thư Sinh. Vương Ngọc Liên nhìn Phương Hiểu Trúc, hỏi:

- Trúc ca, bây giờ kế sách đối phó như thế nào?

Phương Hiểu Trúc trong lòng lúc này điều không yên tâm trước nhất vẫn là sự an toàn của nhị tỷ Phương Ấu Mai, nên thở dài nói:

- Ý ngu huynh vẫn là muốn chúng ta trước hết trở lại Lạc Dương rồi tính.

- Làm sao Trúc ca có thể trở lại Tứ Tú Trang được chứ?

Phương Hiểu Trúc nói:

- Đành phải quấy nhiễu gia phủ của Liên muội vậy.

Wương Ngọc Liên lắc đầu, nói:

- Không ổn, tai mắt của Cẩm Tâm Hồng Tuyết bố trí bí mật khắp nơi, ca ca không sợ như vậy sẽ lại gây phiền hà cho song thân ta sao?

Phương Hiểu Trúc ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói:

- Vậy thì hay là chúng ta lại phải dùng đến hai chiếc mặt nạ mà Điều lão tiền bối tặng một phen nữa.

Wương Ngọc Liên gật đầu, cười nói:

- Cũng được, nhưng ca ca không được quên mang mặt nạ cho trúc kiếm của người đó nghe. Chúng ta không thể thất bại thêm một lần nữa.

Lúc ấy cả hai cùng cười rồi bắt đầu cải trang cho nhau. Ngọc Liên tự tay lấy vải quần kín thanh kiếm trúc trên lưng Phương Hiểu Trúc, rồi bọn họ hai người mang mặt nạ lên mặt, chột nhìn nhau thật là dị dạng cổ quái, bất giác cả hai cùng ôm bụng chỉ vào nhau cười lăn.

Ba chữ Tứ Tú Trang được viết thật lớn bằng nhũ vàng phía trên hai cánh cửa lớn sơn màu son, nét chữ điêu luyện như rồng bay phượng múa, sáng lên phản chiếu ánh nắng mặt trời đang chếch về tây, làm cho người ta phải chói mắt.

Phương Ấu Mai trên người bám đầy bụi đỏ phong trần, dừng chân lại trước gia môn của chính mình, đưa mắt nhìn ba chữ Tứ Tú Trang đến xuất thần.

Suốt cả chặng đường dài tai nghe không ít về những chuyện liên quan trong gia phủ của mình. Lúc này mắt nàng nhìn thấy tấm biển Tứ Tú Trang mà trong lòng không khỏi khởi lên cảm giác phẫn uất.

Nàng lúc này tuy vẫn chưa biết rõ chuyện song thân tình hình như thế nào, đại ca mất tích, rồi tam đệ không có nhà, nhưng dọc đường cũng đã nghe nhiều lời đàm tiếu về tình cảnh gia trung. Dù vậy, lúc này hình ảnh gia đình đoàn tụ vẫn kích động lòng nàng không ít.

Lưỡng lự một lúc rồi nàng cử bước đi vào gia môn, hốt nhiên một gã đại hán nhảy ra cản đường, nói:

- Tìm ai?

Nhìn thái độ trịch thượng và lối ăn vận giang hồ hạ lưu này, nàng nhú mày nghĩ thầm: “Trong ba năm qua gia trung thật biến hoá không nhỏ”.

Lòng nàng không vui, nhú mày nhìn gã đại hán vô lễ, lãnh nhiên nói:

- Ta là Phương Ấu Mai, đây có phải là Phương phủ không?

Nàng đã biết mà vẫn cố hỏi khiến gã thuộc hạ của Cẩm Tâm Hồng Tuyết vừa nghe đến danh tánh Phương Ấu Mai thái độ hùng hổ bỗng chốc tiêu tan, giọng điệu trở lại ôn hoà, khúm núm nói:

- Vâng, vâng. Thì ra là Tam trang chủ trở về, đợi tiểu nhân thông báo cho Nhị trang chủ ra nghênh tiếp.

Phương Ấu Mai xua tay, nói:

- Không cần. Để ta tự vào cũng được.

Nói xong, nàng liền cử bước đi vào nội viện.

Gã đại hán không dám cản trở, nhưng cũng không thể không thông báo vào trong, nên lúc ấy liền hướng vào nội viện lớn tiếng nói:

- Báo cho phu nhân biết Tam trang chủ đã trở về.

Phương Ấu Mai nghe vậy, bất giác nhú mày, thấy đây là một chuyện hết sức vô lễ của gã ta, nàng cố nén lòng không để phát tác.

Nàng đi chưa xa, đã nhìn thấy Tăng Nguyệt Hà lướt người nhanh ra đón, vừa đến trước mặt Phương Ấu Mai đã làm ra vẻ khổ sở, phân trần:

- Mai muội, đến nay ngươi mới trở về, làm cho tẩu tẩu ngỡ ngươi đã không còn. Tẩu tẩu khổ tâm phụng hầu nhị vị lão nhân gia, nhưng cuối cùng vẫn không được nhị vị lão nhân gia và đại ca tha thứ, đã bỏ đi hết, để lại tẩu tẩu đơn độc một mình chăm sóc mọi việc gia trung.

Tăng Nguyệt Hà dừng lại, cố thở dài một hơi, rồi vẻ mặt tởn như vui mừng, nói:

- Bây giờ ngươi đã trở về thì tốt, phải nên hiểu nỗi khổ tâm của tẩu tẩu mà không thể không giúp tẩu tẩu một tay.

Cầm Tâm Hồng Tuyết nói một hơi không để cho Phương Ấu Mai kịp hỏi những nghi vấn trong lòng, vừa nói cô ta vừa đưa mắt dò xét biểu lộ trên mặt Phương Ấu Mai, cô ta trong lòng lúc này nghĩ đến hai cách: “Nếu Phương Ấu Mai thuận tình lưu lại đây thì tốt, nếu bằng không Phương Ấu Mai trở mặt thì cô ta cũng phải ra tay đối phó như đã đối phó với Phương Hiểu Trúc. Sự tình đã đến nước này thì không còn gì để giấu diếm.”

Phương Ấu Mai nghe cô ta nói xong, trong lòng khởi nên sự oán hận, nàng cười nhạt nói:

- Vậy Trúc đệ có ở gia trung hay không?

Cầm Tâm Hồng Tuyết cố gượng cười, nói:

- Từ sau khi Mai muội hồi sơn, Trúc đệ đã ngộ kỳ duyên luyện thành võ nghệ hiếm có trên đời, trước đây nửa tháng cũng có trở về.

- Ta muốn trước hết gặp Trúc đệ nói chuyện.

Nàng nghe Cầm Tâm Hồng Tuyết nói có Phương Hiểu Trúc trong nhà nên hận khí cũng giảm bớt, nghĩ rằng nếu Trúc đệ còn lưu lại đây tất là có nguyên nhân nội tình, nên muốn gặp Phương Hiểu Trúc nói chuyện trước rồi mới tính đến chuyện khác.

Cầm Tâm Hồng Tuyết nói:

- Trúc đệ có việc đã đi ra ngoài, ước chừng nửa tháng nữa thì trở lại.

Phương Ấu Mai dừng chân lại, nhú mày nói:

- Sao chuyện lại khéo thế.

Cầm Tâm Hồng Tuyết Tăng Nguyệt Hà cười, giữ vẻ bình tĩnh, nói:

- Mai muội, chỉ nên trách người trở về không khéo thôi.

Phương Ấu Mai nghĩ trong lòng: “Cho dù như thế nào đây vẫn là gia phủ của ta, khi chưa làm sáng tỏ sự tình nhất quyết chưa thể bỏ đi. Cứ đợi Trúc đệ trở lại rồi nói chuyện sau”. Nghĩ rồi, cố giữ lại nét ôn hòa, cười nói:

- Tẩu tẩu, tẩu không trách muội lời nói bộc trực chứ?

Cầm Tâm Hồng Tuyết đôi mắt cay cay, nói:

- Muội làm sao lại nói thế, nếu ta đứng vào trường hợp của Mai muội nhìn thấy cảnh gia trung mỗi người mỗi ngã, sợ rằng trong lòng buồn thảm mà khó được như Mai muội nữa là khác. Trước đây không lâu Trúc đệ cũng nhìn nhận sự việc như Mai muội, sau này mới hiểu ra nỗi khổ tâm của ta.

Phương Ấu Mai trong lòng lúc ấy như đã định nên cứ tạm thời đồng cảm với Cầm Tâm Hồng Tuyết lưu lại gia trung. Tăng Nguyệt Hà cũng chỉ chờ có thế, qua mấy ngày Phương Ấu Mai ở trong gia phủ cô ta an bài sắp đặt mọi chuyện ổn thoả đâu vào đấy. Phương Ấu Mai không thể nhận ra một điểm gì sai sót đáng ngờ của cô ta.

Vào một buổi chiều sau đó vài ngày, Cầm Tâm Hồng Tuyết Tăng Nguyệt Hà nhận được tín hiệu từ một cây bạch ngân thanh mao châm đã được ai đó phóng ghim trên đại môn. Trên mặt cô ta hiện nét kích động, thu lấy cây phi tiêu nhỏ cất vào áo rồi trở về tư thất của mình.

Đêm đó canh ba, cô ta rời Phương phủ hướng về phía tây phóng người đi. Vừa đến một lùm cây rậm cô ta đã nhìn thấy một bóng người hiện ra, nói:

- Là Linh nhi phải không?

Cầm Tâm Tuyết Hồng đối với người này tựa như không có hảo cảm, giọng thản nhiên nói:

- Lâm sư thúc gọi Linh nhi ra đây có việc chi sai phái?

Người vừa hiện thân đó chính là Lâm Trung Ngọc, gã ta đối với Cầm Tâm Hồng Tuyết có dã tâm, ánh mắt đảo nhìn cô ta một lượt, rồi nói:

- Ta đến đây tìm Linh nhi là có chuyện, ta hỏi Phương Ấu Mai đã trở về Tú Trang chưa?

Cầm Tâm Hồng Tuyết hơi bất ngờ trước câu hỏi này, nhú mày nói:

- Về rồi, thì sao?

Trong lời nói của cô ta tựa như đã đoán được tâm địa của Lâm Trung Ngọc.

Lâm Trung Ngọc ngượng ngịu nói:

- Lệnh của sư phụ muốn người xuất kỳ bất ý chế trụ cô ta, còn mọi việc sau đó thì không cần nghĩ đến.

Cầm Tâm Hồng Tuyết có nhiều điều muốn hỏi, nhưng cuối cùng cũng không nói được, cảm thấy trong lòng không vui, giậm nhẹ chân một cái rồi lãnh nhiên nói:

- Được, nhưng sau đó thì người hãy nhanh chân rời khỏi đây ngay.

Nói xong không thèm nhìn gã ta thêm một cái nữa, Cầm Tâm Hồng Tuyết nhún mình quay trở lại Lạc Dương thành ngay.

Lâm Trung Ngọc nhìn theo bóng cô ta đến khi mất dạng, cười nhạt, tự nói:

- Để xem người còn kiêu ngạo đến bao lâu nữa cho biết.

Nói rồi gã ta cũng phóng người hoà vào bóng đêm mất dạng.

Tối ngày hôm sau Cầm Tâm Hồng Tuyết gọi gia nhân làm nhiều món ăn ngon và mang thêm một bình rượu vào phòng Phương Ấu Mai vừa ăn vừa nói chuyện như mấy ngày trước đây.

Phương Ấu Mai trong lòng trông ngóng Phương Hiểu Trúc, liền mở miệng hỏi:

- Tẩu tẩu, Trúc đệ có nhanh trở lại không?

Tăng Nguyệt Hà nói:

- Trong lòng Mai muội nổi hoài nghi cũng lâu tan biến, điều này cũng không trách người mà chỉ trách thân ta khổ mệnh.

Rồi nước mắt từ đâu nhanh chóng rơi xuống má cô ta. Phương Ấu Mai thấy vậy cũng không dám mở miệng tra vấn thêm. Ngược lại còn an ủi cô ta:

- Tẩu tẩu, ta không có ý hoài nghi tẩu tẩu, chỉ có điều đã chia tay quá lâu với Trúc đệ nên chỉ muốn nhanh gặp mặt nó nên hỏi mà thôi.

Tăng Nguyệt Hà lau nước mắt, nói:

- Hôm qua Trúc đệ có cho người báo tin là ngày mai hoặc chậm lắm là ngày kia sẽ về đến đây, đến lúc đó người xem ta có lừa người không.

- Tẩu tẩu làm sao lại lừa ta được, xin tẩu tẩu chớ đa tâm.

Phương Ấu Mai tuy miệng nói vậy, nhưng trong lòng lại nghĩ ra: “Ta cứ tạm thời để cho người diễn kịch thêm một ngày nữa, ngày mai Trúc đệ chưa về thì xem người nói gì nữa”.

Hốt nhiên Tăng Nguyệt Hà thần tình tỏ ra u buồn, nói:

- Mai muội, tự nhiên ta thích uống một chén rượu.

Phương Ấu Mai nói:

- Tẩu thích rượu thì cứ tự nhiên. Xin lượng thứ tiểu muội không thể tiếp được.

Tăng Nguyệt Hà cười nói:

- Tẩu tẩu biết người không biết uống rượu, đương nhiên là không ép rồi.

Rồi cô ta tự tay rót cho mình một chén uống cạn, rồi lại tiếp một chén...

Cứ như vậy, đến chén thứ ba Phương Ấu Mai không khỏi nhũu mày kinh ngạc, xem ra cô ta trong lòng có nhiều tâm sự trắc ẩn, muốn dùng rượu giải khuây.

Phương Ấu Mai lên tiếng như muốn cản lại:

- Lấy rượu giải sầu lại càng sầu, muội thấy tẩu tẩu uống ba chén lớn như vậy là đã quá đủ.

Tăng Nguyệt Hà giọng đã bắt đầu lè nhè:

- Ta không sầu, ta không say... người tốt... thì hãy để ta... uống thêm... hai chén nữa.

Phương Ấu Mai nói:

- Không nên như thế, say rồi dễ làm cho người ta cười.

Tăng Nguyệt Hà tự rót uống thêm hai chén nữa, bắt đầu giọng lại càng lè nhè nhiều hơn:

- Ta... ta say... ta say thì... tối nay ta sẽ... ta sẽ ngủ cùng Mai muội... tại đây...

Phương Ấu Mai nhũu mày hơi khó chịu nhưng cũng không biết nói sao.

Tăng Nguyệt Hà lại nói:

- Ta đâu phải nam nhân... muội sợ gì chứ...

Nói đến đó, bỗng nhiên cả người cô ta đứng dậy, rồi như không vững ngã nhoài về phía sau, miệng vừa nấc vừa nói lảm nhảm không nghe rõ gì cả.

Phương Ấu Mai ban đầu tuy có lòng cảnh giác với cô ta, nghi sợ trong rượu có vấn đề nên không uống, không ngờ cô ta không những đã không ép mà lại tự mình uống đến say, bất giác khiến cho Phương Ấu Mai cũng thấy khó giải.

Lúc này đột nhiên thấy cô ta nói nhảm mấy câu rồi cả người đổ xuống sàn, nàng thấy không lại đỡ lên thật là bất nhã, nên vội đi nhanh đến cúi người xuống đỡ cô ta đang nửa nằm nửa ngồi dưới sàn.

Tăng Nguyệt Hà thấy Phương Ấu Mai đưa tay đỡ mình liền giơ cánh tay phải lên vịn trên vai Phương Ấu Mai. Phương Ấu Mai lúc ấy cũng không còn để ý đến việc cảnh giác, cứ để cho cô ta tay vịn vào vai. Nào ngờ chính lúc này, tay Tăng Nguyệt Hà vừa chạm vào vai Phương Ấu Mai thì cô ta đã nhanh chóng vận kinh xuất ra thế chỉ điểm trúng vào huyệt Chương Môn của Phương Ấu Mai. Phương Ấu Mai toàn thân bỗng thấy tê dại, hai tay vừa định đỡ Tăng Nguyệt Hà buông thõng vô lực, rồi tự mình lại là người ngã nhào xuống đất.

Tăng Nguyệt Hà phút chốc đứng phắt dậy như không có việc gì, nhìn Phương Ấu Mai cười nói:

- Mai muội, tẩu tẩu đành đắc tội với người.

Phương Ấu Mai tuy bị chế trụ huyệt đạo toàn thân ma muội, tê dại, nhưng thần tình vẫn bình tĩnh và miệng nói vẫn bình thường. Lúc ấy tức giận nói:

- Ta bây giờ mới thấy rõ bộ mặt thật của người.

- Đáng tiếc đã quá muộn.

Tăng Nguyệt Hà cười nhạt xong, rồi bỗng nhiên nghiêm nét mặt, tiếp:

- Ta không hại người mà cũng không tha người. Thứ lỗi, tạm thời ta phải chế trụ võ công của người, chỉ cần người ngoan ngoãn ở đây thì ta sẽ đãi tốt với người.

Nói rồi, chỉ kinh nhanh như gió điểm ra vào tứ đại huyệt trên người Phương Ấu Mai, cuối cùng cô ta đánh nhẹ một chưởng vào lưng Phương Ấu Mai rồi nâng Phương Ấu Mai lên, nói:

- Người chỉ ngoài võ công ra bị phong bế, còn lại đều bình thường.

Phương Ấu Mai vùng vằng hất tay Tăng Nguyệt Hà, giận dữ nói:

- Ai cần người đỡ.

Tăng Nguyệt Hà cười giọng ngọt ngào, nói:

- Mai muội, người không nên nổi giận xin hãy lượng thứ cho nỗi khổ tâm của tẩu tẩu.

Rồi cô ta trước khi rời khỏi phòng của Phương Ấu Mai cũng không quên buông lời hăm dọa:

- Mai muội, thủ pháp điểm huyệt của ta là đặc dị độc môn, người đừng nên nghĩ đến chuyện tự giải huyệt cho mình. Nếu không nghe ta mà tự vận công, vạn nhất nghịch khí là coi như mất đời phước bỏ hết võ công, lúc ấy ta thật không biết ăn nói ra sao với đại ca đó nha.

Nói rồi, không để cho Phương Ấu Mai nói thêm một câu nào, trên mặt thoáng nụ cười đắc chí rồi rời khỏi phòng trong sự căm tức của Phương Ấu Mai.

- o O o -